

Od: Amálie Bulandrová <bulandrovaamalie@gmail.com>
Komu: Anna Chrtková <anachrtkova@seznam.cz>, Jan Matýšek <jan-matysek@seznam.cz>
Datum: 4. 8. 2021 17:16:51
Předmět: :)
Vrací se mi takové intenzivní pocity druhý den po vernisáži, kdy euforii z kolektivní práce vystřídalo zvláštní prázdné podobné prvnímu dni po návratu z letního tábora. (...) A pak ještě každý jeden medailonek, každá jedna jiná odpověď vedoucí ale k takovému podobnému celku. (...) Nevím, první výkop ... :-)

START

ěť 5. 8. 2021 v 0:19 odesílatel Jan Matýšek <jan-matysek@seznam.cz> napsal:
Utápím se v super ideálních myšlenkách a strašně mě to baví. Už si ty výjevy ani nekreslím. Jsou to dějové smyčky o fantaziích. A ty jsou bez cíle. Jako nikdy nekonečné obrazy. Objevují se v hlavách, protože se chtějí umožnit. A já věřím, že každý má ty svoje. Třeba fungují na stejných principech a mají společný jazyk, kterým by se navzájem domluvily, kdyby dostaly prostor. Tyhle ideální představy, tahle zvířátka jsme zkusili vypustit do jednoho výběhu, aby se skamarádily. Aby si utopické představy vystavujících spolu pohrály a spojily se v jeden komunikující celek. Chtěli jsme tuhle chlupatou srostlici různých utopií zachytit ve výstavním prostoru a nakonec jsme narazili na hmotu.
(...)
Někde v hlubinách deníku jsem našel tohle:
Scénografický prožitek předpokládá schopnost smyslově vnímat prostor a čas. Je to umělé (člověkem) vytvořená realita. Předobrazem je vlastní vnímání časoprostorových situací (nejen) skutečnosti... běžného života. Míra vnímavosti „obrazů“ závisí na ovládnání základního jazyka komunikace mezi vlastním bytím a prostředím. To, co se mi v životě děje, co mě potkává, umět číst jako obrazy.
(...)

ANNA: tady bych klidně zareagovala, jakože na té schůzce to bylo něco mezi životem a scénografií

so 7. 8. 2021 v 16:50 odesílatel Anna Chrtková <anachrtkova@gmail.com> napsal:
Amálko, jak si představuješ že vypadá růžová srostlice? Je to něco abstraktního, anebo to třeba má nějakou funkci v kolektivu? Je to metafora, nebo objekt? Já si představuju, jak se ten tvar noří mezi všechny ty roboty, svinovací metry, kladiva, chlupatý látky, [atpatpat] a pohlcuje je, vtiskuje se do nich, je to taková žvýkačka a společně spolu tančí ve výběhu...

U výstav scénografie se často vede dialog o tom, jestli se scénografie dá vystavovat, jak a proč. My jsme si tuto otázku schválně nepokládali, dokonce jsme ji odmítali ji brát jakkoli v potaz. To, co se vystavuje, jsou přece vždycky nějaké věci (obrazy, objekty, papíry, exponáty) nebo procesy (vídea, záznamy akcí, akce samotné, světlo, atp.). Scénografie v sobě tohle všechno má, takže...
Našli jsme prostor, naplnili ho věcmi a příběhy od několika lidí a otevřeli jej dalším lidem.

AMÁLIE: Ale nebylo to vědomé rozhodnutí ve smyslu: Rozhodně nebudeme uvažovat o fenoménu vystavování scénografie! Byl to spíš přirozený vývoj jiným směrem. I když mám pocit, že já jsem vlastně nad vystavováním scénografie přemýšlela skoro pořád :)

----- Původní e-mail -----
Od: Amálie Bulandrová <bulandrovaamalie@gmail.com>
Komu: Anna Chrtková <anachrtkova@gmail.com>
Datum: 11. 8. 2021 11:29:30
Předmět: Re: :)
Jo! (...) Já si ten poetický hravý tón moc užívám! A zvyrazňuji: **“Chtěli jsme tuhle chlupatou srostlici různých utopií zachytit ve výstavním prostoru a nakonec jsme narazili na hmotu. Vynořuju se ze super ideální myšlenky a zase se směju.”**

Aničko, ve tvoji představě se srostlice noří mezi metry (roboty atp) nějak zespada? Nebo na ně naopak klesá? Já vidím zelenou srostlici. (...) Přesně v barvě green screenového archu, co Honzík instaloval všude možně po discodílnách. A ta srostlice teda není ani pozitivní, ani negativní. Prostě je - občas se na ni dá nasednout lehce jako na obláček a jindy spíš člověka trochu přiskrtí. Sedne mu na kuří oko. Srazi kousek ega. A pak zase pohládí...

A pak se mi taky moc líbí zasazení sen jako komunikace na xtu. Jak označila Anička **“smyslově vnímat prostor a čas / míra vnímavosti obrazů / ovládnání základního jazyka komunikace mezi vlastním bytím a prostředím”** ... Mám zrovna půjčenou knihu s názvem "Scénografie mluvím". To je dobrý. Jakoby jednoduchý ale přesný, zdásemi. Třeba z ní vytáhnú: **“Scénografie je umění zasazené v materiální realitě a závislé na mnoha faktorech; vize a záměry jsou však její podstatnou součástí.”** (str. 187)

st 11. 8. 2021 v 23:59 odesílatel Jan Matýšek <jan-matysek@seznam.cz> napsal:
Propiska byla dobrá a v nervozitě jsi nebyla sama. Však po tak dlouhé době sitzfleiche uspořádat takovouhle gala explikačku... kdo by se nečervenal? :D
- Ty jo, rozmyslel jsem se, jestli vzít paruku nebo montážní pěnu - ony to jsou obě dvě takové blondýny, ale paruka se víc týkala mě osobně. Montážka je jenom fetiš-falus a těch tam bylo dost. A když moc neumím otevírat v hmotné skutečnosti, tak jsem si říkal, že parukou na sebe prásknu něco intimnějšího a že tím uvolním (hlavně své) napětí. Spíš to byl takový performativní akt, kterým jsem se vlastně zároveň představil.
Dnes bych si s sebou přinesl první věc, kterou bych poslepu nahmatal na svém stole - beraní roh, Aviril dětský zásep nebo vzorník koberců. Důvody "proč?" se vždycky najdou.

AMÁLIE: Jo, to je asi přesně. Mně se u toho ještě vybavila otázka, která je nahozená v úvodu Obristovy Stručné historie kurátorství. Ptá se jak vlastně můžeme být [podtrženo být] s uměním? Plně být s uměním - jak si jej užít? Jestli to vůbec lze v takové společnosti, která je plná diskusí o umění. Ve společnosti, která si vybudovala tolik struktur k tomu, aby je mohla popsat a věst případného diváka... (8-9)
Popisujeme tady, nebo uvažujeme o tom, jak jsme uvažovali o našem narativu během procesu tvorby naší výstavy. Pamatuji si přesně na diskuse o křehkých hranicích mezi doslovností a autonomií. Vybrali jsme něco, co představovalo „to umění“, které jsme chtěli vystavit, a pak hledali způsob, jak jej předat; vytvářeli jsme cesty jeho vedení (prezentace), kreslili různé scénáře polybu...

"a curatorial or artistic installation is able to include all kinds of objects: time-based artworks or processes, everyday objects, documents, texts, and so forth. All these elements, as well as the architecture of the space, sound, or light, lose their respective autonomy and begin to serve the creation of a whole in which visitors and spectators are also included. Thus, stationary artworks of the traditional sort become temporalized, subjected to a certain scenario that changes the way they are perceived during the time of the installation because this perception is dependent on the context of their presentation—and this context begins to flow. Thus, ultimately, every curatorial project demonstrates its accidental, contingent, eventful, finite character"

GROYS, Boris. Entering the Flow. Museum Between Archive and Gesamtkunstwerk. Dostupné z: <https://www.e-flux.com/journal/50/59974/entering-the-flow-museum-between-archive-and-gesamtkunstwerk/>

st 4. 8. 2021 v 17:28 odesílatel Anna Chrtková <anachrtkova@gmail.com> napsal:
Přijde mi důležitý připomenout to, jak jsme iniciovali setkání v divadelních dílnách
Byla to tak trochu pracovní schůzka
Plánování výstavy
Možnosti spolupráce
Vyprávění historek
Každý účastník donesl svou věc-nástroj-oblíbenou rekvizitu-
robotmodrétyčkylaptoprybavoditkoahvínkoneviditelnýpesknubutonhrnečekpivo
Nemusíme o sobě mluvit my, můžou o nás mluvit naše věci
Já jsem vzala na schůzku zlato-bílou plastovou, značně použitou dečku
Dneska bych vzala asi spíš

*„Metra – nástroj designéra
Výzkum metru jako nástroje s teoretickými přesahy do různých oborů a spojení tématu s designérem jako tvůrcem.
Projekt se snaží vyvážit výzkum, koncepční myšlení, teorii a praxi designéra na akademickém poli tak, aby žádná rovina výrazně nepřevažovala.
Historie metru (m) jako základní jednotky pro měření délky, jeho kontext a význam.
Historie a vývoj metru jako objektu. Metr jako nástroj designéra. Designér jako nástroj marketingu. Význam lidské všímavosti, zvědavosti a pochybovačnosti. Od těla přes prostor a matematiku. Není důležitá konkrétní délka, ale její vztah s další délkou.“*
.....
Anotace nové knihy Matěje Coufala, absolventa Ateliéru produktového designu UMPRUM, který je spoluzakladatelem studia Hermann & Coufal.

Od: Amálie Bulandrová <bulandrovaamalie@gmail.com><jan-matysek@seznam.cz>
Komu: Anna Chrtková <anachrtkova@gmail.com>
Datum: 11. 8. 2021 11:37:26
Předmět: Re: :)
Baví mě uvažovat, jak o nás mluví naše věci. Co místo tebe / za tebe řekne metr Ani? A co měla říct dečka?
Já jsem tenkrát vzala propisku. Byla jsem hrozně nervózní. A pořád jsem nějak připomínala, že já vlastně nic netvořím (nejsem asi jako jediná z přítomných umělkyně). Asi bych si teď místo propisky vzala třeba skicák nějakých drahých výtvarných čtvrtek, nebo co, a třeba paletu s 200ks akvarelových pastelek. Aby to za mě naopak křičelo, že přece taky něco tvořím. Že přece proto tam spolu jsme. I když každý tvoří něco jiného.
Honzí, co by sis vzal dnes? Zase tu paruku? Co o tobě, myslíš, říkála? A cos chtěl, aby říkála?
A taky si zkusím vzpomenout, jak na mě působily věci našich vystavujících. Vytvářely nějaký narativ? Symbol?... A zamyslím se, jak teď - po výstavě, po instalacích - tyhle věci spolu s vystavujícími fungují... Ptám se sama sebe: "Je to tam?" Zaklaplo to nějak?"
(...)

ěť 12. 8. 2021 v 9:46 odesílatel Anna Chrtková <anachrtkova@gmail.com> napsal:
Za metrem momentálně truchlím, poněvadž jsem ho v chaosu posledních dní někde zapoměla. Ale když jsem ho fotila (bylo to ve vlaku cestou do Brna), měla jsem na mysl to, jak si metrem často zvyšuju svůj profesní status. Mám ráda momenty, kdy (pokud zrovna pracuju v kolektivech kde zastávám funkci scénografky) můžu kdykoli projevít svou připravenost tím, že vytáhnú z batohu metr a všechno změřím. Taková hra na erudovanost / znalost / profesionalitu prostřednictvím předmětu.
Myslím že dečka, kterou jsem vzala na scénografickou schůzku v březnu, byla prostě snaha vzít něco o čem řeknu hezkou historku. A možná, když se ohlédnú zpátky, to můžeme vnímat jako potvrzení statutu scénografky jako "tě co sbírá divné věci". Metr je možná takovou víc meta-záležitostí. Metr je možná tím, čím chci v určitých situacích být, jak chci být vnímána. A to je rozhodně, v současnosti (bohužel!!!) někdo, kdo umí všechno přesně a pragmatně zhodnotit pomocí měřidla.

To představování a znovu-stavění mě tímhle volným tokem vrací zpátky k výstavě. Honza do svého textu napsal PŘED-stavit a PO-stavit jako jedny z jeho osobních definic scénografické práce. Teď, toulhle rekonstrukcí schůžky v dílnách si to znovu celé představuju a zase stavím. Já mám metr, Amálka skicák a tužky, ostatní nějaké další náhodné části vytažené z nějakého metaforického růžového slepence rozpinajícího se někde mezi jejich byty divadly hlavou myšlenkou...

Uf, možná jsem se zase nějak rozjela v asociacích.
Je to furt dokola.představování a postavování představování postavování
musím už jít

